

STŘELEC
TAJEMSTVÍ DLOUHOVĚKOSTI

Dnes je to teprve druhý den, co jsem po mnohakilometrové cestě lesem sesedl z motorky před srubem uprostřed divočiny, kde měla žít ta nestárnoucí stařena. Zprávy o ní se objevovaly v novinách už na přelomu tisíciletí, ale až letos na jaře mě sem můj výzkumný ústav vyslal, abych jako zkušený biolog zjistil, zda je na těch povídačkách aspoň špetka pravdy.

Babička, která se objevila na zápraží, když jsem zabušil na dveře, byla čistě oblečená, laskavě se usmívala a ani v nejmenším se nezdála být překvapená příjezdem vědce, jenž bez okolků zjišťuje její věk. Mlčky mi pokynula, dveře se za námi se zaskřípěním zavřely, stařena mi ukázala místo u stolu a položila přede mě několik věcí – svůj křestní list z roku 1850, zažloutlé doklady, jednu ohmatanou fotografii a lahvičku s jasně zelenou tekutinou.

„Tohle jsou moje doklady a tady jsou ta strašidla, která za všechno můžou,“ strčila mi před nos snímek jakýchsi bytostí a já si s hrůzou uvědomil, že lidé to stoprocentně nejsou. „Zabalila jsem jim do starého prostěradla domácí klobásy a pecen chleba a dostala od nich tenhle elixír, užívám ho jen po kapkách, aby dlouho vydržel.“

Jako člověk narozený ve znamení Střelce často rychleji jednám, než myslím – sáhl jsem po lahvičce a dal si z ní pořádný doušek v naději, že nejen přestanu stárnout, ale výrazně omládnou a možná konečně zaujmu recepční v růžových teniskách, u které si každé ráno vyzvedávám poštu.

***

Když jsem přišel k sobě, byla už tma ta tam a já jsem v zrcátku na nočním stolku namísto vlastní tváře spatřil hubený obličej sotva plnoletého mladíka. Pohlédl jsem z okna – na louce, kde se včera pásal malý koník, stála úplně nahá stařena a v ruce držela lahvičku s elixírem. Kolotoč myšlenek v mém mozku se zastavil a já si uvědomil, že takhle se domů vrátit nemůžu a že teď už záleží jen na tom, kolik toho lektvaru na ni ještě zbylo.

KOZOROH
CO SE SKRÝVÁ POD SLUPKOU

Potkával jsem ho každé ráno cestou do redakce – kráčel po chodníku pohroužený do vlastních myšlenek, s malým psíkem na vodítku, tu a tam se zastavil, ale nikdy jsem neviděl, že by s někým prohodil jedině slovo.

Nebýt kontrastu mezi jeho tělesnými proporcemi, mohl bych ho prohlásit za téměř neviditelného staříka. Pláště neurčité hnědé barvy nosil bez ohledu na roční období a černé, trochu krátké kalhoty a ošoupané hnědé polobotky rovněž neusilovaly o pozornost davů. Se svými dobrými dvěma metry výšky a neuvěřitelně hubenou postavou však chtěl nechtě vyčnívat, ať už jste ho spatřili čekajícího na zelenou v hloučku chodců u přechodu, nebo samotného na cestičce v parku.

Odhadoval jsem mu hodně přes sedmdesát, ale nepůsobil dojmem člověka, který už ztratil značnou část své mladistvé síly. Energický nos, docela velký a špičatý, krátce střižené bílé vlasy, a především sebevědomě vzpřímená záda, zastřešená širokými rameny, propůjčovaly jeho postavě nezpochybnitelnou důstojnost.

Zvláštním způsobem mě přitahoval, jako by skrýval nějaké úžasné tajemství, a pokaždé, když jsem jej potkal, zkoušel jsem se myšlenkami dostat pod slupku, jež ho obklopovala. Ze znamení zvěrokruhu jsem mu vybral Kozoroha. Přisoudil jsem mu za ty roky nespočet rolí, profesí, úspěchů i hříchů a zkoušel jsem sám sebe pokaždé překonat dalším, ještě bláznivějším nápadem – jednou byl pro mne bachařem na Pankráci, podruhé basketbalovým reprezentantem, potřetí vysloužilým dirigentem filharmonie.

Ještě jsem si v duchu pohrával s dalším jeho možným příběhem, když mi kolegyně Jarka strčila pod nos rukou psaný dopis a začala chrlit jednu informaci za druhou: „Tady máš práci na dnešek, bude z toho skvělá story, píše nám nějaká babka, že zná válečného hrdinu, absolvoval výcvik v Anglii, pak s nějakou paraskupinou seskočil na území protektorátu a účastnil se odboje, po válce ho komunisti zavřeli, jmenuje se Sebastián Kulihrach, prý mu bude brzy devadesát a určitě nám všechno rád povypráví, máme se u něj kdykoliv stavit!“

Plný očekávání a otázek jsem zazvonil u bytu ve druhém patře žižkovského činžáku a ve dveřích se objevila povědomá tvář se špičatým nosem.

VODNÁR ÚVAHY DÁLKOVÉHO PLAVCE

Dlouhé, osamělé plavání miluju už od školních let. Strojovými tempy křížuju hladinu jako vodoměrka, padesát metrů tam, otočka a zase zpět, počítám bazény, s každým výdechem posílám do průzračné vody hejna zdivočelých bublin a parádně si při tom vyčistím hlavu. Hodinu, někdy i déle, dva tři kilometry na jeden zátaž, nikomu nevěnuju pozornost, jen sobě a občas jinému plavci, který se mi připleče do cesty.

Jen zřídka se nechám vyzvat na souboj, to když ve vedlejší dráze ucítím ambice podobného maniaka, většinu z nich to ale přestane bavit. Když vylézají z bazénu a zklamaně odcházejí do šaten, já se těším na další kilometr a v duchu se musím smát. Ještě před pár lety jsem snil o tom, že bych mohl přeplavat nějaký průliv nebo fjord, zkusit si třeba deset kilometrů, ale pohodlnost zvítězila. Nejsem velký otužilec a natírání těla vazelínou s lanolinem nebo plavání v neoprenu by mi nejspíš bylo protivné. Bazén je přeci jen bazén.

Plavání mi připomíná dovolenou. Pohyb, vlny, žádné starosti a vzdálený křik dětí pobíhajících kolem vody. V duchu opět visím na ocelovém lanku, nohama opřený do boku sportovní plachetnice, v ruce lano od kosatky, a čekám, až kormidelník Fabio zavelí k obratu.

Bleskurychle vyseknu lano, jako lasička se protáhnu pod ráhnem hlavní plachty a co nejrychleji kosatku znovu napnu. Plachetnice elegantně změní směr a opět se rozbíhá proti vlnám jezera Garda, teplý vítr nám sviští kolem uší a loď se povážlivě naklání, až se hlavní plachta dotýká vrcholků vln. Nabíráme rychlost, splýváme v jeden organismus, jachta, Fabio a já. Tělo zaplaví adrenalin a člověk má najednou pocit, že mu na světě absolutně nic nechybí.

Fabio je zkušený, ještě teď jezdí na závody veteránů, já jsem o dvacet let mladší zelenáč, ale rozumíme si – na jachtě i v byznysu. V životě je důležitá svoboda a přátelství, na tom se shodujeme, nejspíš proto, že jsme oba Vodnáři. Večer u vína probereme všechno, co je potřeba, a ráno se moje návštěva obchodního partnera zase změní v dovolenou jako vystřiženou z katalogu. Občas si spolu vyjedeme i na ryby a jindy mě Fabio pošle na vodu samotného, to když dorazí Giorgia, jeho okouzující přítelkyně. Temperamentní šedesátnice vystoupí ze svého fiátku, zvedne štíhlou ruku na pozdrav a elegantně zakroučí boky.

„Ciao, boys,“ zahlaholí světácky a Fabio pokaždé chraplavým hlasem procítěně zanotuje kousek hitu „Georgia on My Mind“ od Ray Charlese. Je to letitý rituál a jistě i trochu divadlo pro mne, ale dívám se na to moc rád.

ŠTÍR CHROBÁKOVA TAJNÁ MISE

Možná si řeknete, co vám má skoro devadesátiletý chlap, starý lesník ze zapadlého kouta Šumavy, co vykládat, ale věřte, že moje zjištění jsou víc než varovná. Sloužil jsem na lesní správě Modrava pod mnoha šéfy za několika režimů, ale nikdy jsem neslyšel tolik hloupostí, jako za poslední desetiletí z úst onoho Chrobáka, jak si nechal říkat jeden z vůdců ochranné organizace Krutí noha – „Člověkem nerušená invaze kůrovců promění hluboké šumavské hvozdy v divočinu, kterou nám budou všichni závidět!“ – to snad může tvrdit jen zvrácený maniak.

Dokázal jsem pochopit, že tihle zelení aktivisté z velkoměst nesnášejí límce z norka či velkochovy drůbeže a naopak milují medvědy, rysy a vlky, ale jejich hysterickým blokádam, jimž padly za oběť nejen zbytky pralesů u pramenů Vltavy či nad Plešným jezerem, ale i desetitisíce dalších šumavských smrků, jsem vážně nerozuměl. Spolužák Eda se mnou souhlasil: „Než umřeme, musíme mít jasno, co za tím vězí, ať je to jakákoliv špína, pojedu do Prahy a pokusím se o Chrobákovi něco bližšího zjistit.“

***

Po celé zemi už vládlo podzimní počasí, nevlídné, vlhké a chladné, tolik typické pro toto období pod vládou souhvězdí Štíra, když Eda statečně překonal úskalí pražské MHD a dorazil ke Chrobákovu domu. Proplížil se na zahradu a s napětím sledoval, jak se vila plní mladými aktivisty z Krutí nohy – nejspíš měli nějaké slavnostní setkání, vůdce řečnil, ve velké hale plály svíce a v napjatých tvářích posluchačů se odrážel nejen jejich mihotavý svit, ale i obrovská úcta, již k svému veliteli zjevně cítili.

„Krátce před půlnocí všichni dům opustili,“ vyprávěl Eda, když jsme se kvůli tomu sešli u mě na bývalé hájence, „příplížil jsem se k oknu pokoje, kam Chrobák vešel, nejspíš to byla ložnice, a sledoval, jak stojí uprostřed místnosti, pozoruje velké nástěnné hodiny a labužnický si při tom pochutnává na chlebičkách s kaviárem.“

Jakmile se však ručičky setkaly na číslici dvanáct a hodiny začaly hlasitě odbíjet půlnoc, plesk!, Chrobák mrštil o zem nakousnutým chlebičkem, zařval „Kusadla, žihadla, sosáky – hmyz vládnout bude všem!“ a začal se nepřírozně kroutit. „Z boků mu vyrazily nechutné chlupaté pařáty, podobně odporný vzhled získaly i jeho ruce a nohy, odkudsi z ramen se přes kulatá záda spustily hnědé tvrdé krovky a Chrobák klesl k zemi na medvědí kožešinu, opíraje se o zem svými šesti končetinami,“ popisoval s očima doširoka otevřenýma Eda.

„Potom se monstrum pohnulo a já si uvědomil, že to, na co se dívám, je obrovský, spokojený lýkožrout, jehož spojitost s aktivistickým Chrobákem prozrazoval snad jen stejně urputný výraz v jeho broučí tváři.“

„No právě,“ zabručel Vocetka. „Odpoledne s ní promluví.“

***

Když ve dvě hodiny dorazil na náves autobus s učni z nedaleké textilky, Kvído Vocetka už tam čekal. Bobina se u něj zastavila sama, protože o vraždě už věděl každý. U kartářky byla včera, protože se chtěla zeptat na svého kluka Jožana. Měla pocit, že kromě ní chodí taky s Ančou Nývltovou.

Baba ji poslala pro Jožana s tím, že na něj použije detektor lži a zjistí, jak se věci mají. Detektor lži byl nějaký parfém v lahvičce s obrázkem vah. Bobina účinkům vodičky nevěřila, ale Málková ji několika jednoduchými ukázkami přesvědčila. Tvrdila, že když dotyčný říká pravdu, voní parfém po hruškách, a když lže, pak po citrónu. Jožan ke kartářce s Bobinou šel, ale ukázalo se, že jen proto, že chtěl zcizit parfém. Potom utekl.

„Paní Málková se ale tomu smála a řekla mi, že ve skutečnosti je detektorem lži její kotě. Prý má telepatické schopnosti a pozná, co si kdo myslí,“ dokončila monolog Bobina.

„Hm, to je hodně podivností najednou. Nemluvila Málková o někom konkrétně?“

„Ne, jen o kotěti. Měla od něj poškrábané ruce a tvář. Říkala, že taky umí uspávat lidi – prý začne upřeně zírat a za chvíli jste jako zhypnotizovaný. Málková si to pochvalovala, protože doteď trpěla nespavostí. Stěžovala si ale, že je kotě dost divoké. Nedávno jí skočilo do obličeje, když usínala, málem by ji zadusilo, a ještě se na ni zle dívalo. Prý se mstilo, protože mu řekla, že z něj vyrostete ješitný kocour,“ dodala dívka. Detektiv jí poděkoval a vydal se k autu. Kotě spokojeně spalo v tašce na sedadle spolujezdce.

***

„Tak to jsme se daleko nedostali, zrzku,“ poznamenal detektiv, když si večer usmažil tři vajíčka. Kotě sedělo na stole a čekalo na zbytky z talíře. „Jen jsem si vyslechl něco o tom, že jsi ješitný kocour. No abych ti pravdu řekl, nemáš být na co pyšný, zatím jsi mi moc neporadil.“

Kotě zvedlo hlavu. Detektiv měl dojem, že zahlédl v jeho očích zlý záblesk, ale přičetl to únavě. Náhle se mu chtělo strašně spát. Odšoural se do postele a za chvíli už pravidelně oddechoval. Zrzavé kotě pečlivě vylízalo talíř od vajíček, potichounku vyskočilo na postel, potom na detektivův hrudník, naučeným pohybem přitisklo své měkké huňaté tělíčko k ústům a nosu člověka a drápy se pevně chytlo uší.

Za chvíli zvednu kotvy a vychutnávám si klid na jezerní hladině. Kosatku nechám stočenou, napnu hlavní plachtu a sednu si ke kormidlu. Když se vydaří den a fouká přiměřeně, trochu přitáhnu plachtu, zafixuju kormidlo ve stejné poloze lankem a užívám si naprosté nicnedělání. Jezero je obrovské, takže stačí jenom občas mrknout dopředu, jestli se na třpytivé vodní ploše nevyskytla nějaká překážka.

Dnes jsem dokonce chvilku zdříml, nejspíš jen pár minut, ale stejně jsem se lekl, když jsem si to uvědomil. Instinktivně jsem sáhl po kormidlu. Do dráhy pohybu se však připletla ledvinka, kterou jsem si na chvíli odložil vedle sebe, nechtěl jsem mít na bříše opálený proužek od jejího pásku. Na loď si vždycky беру co nejméně věcí, abych se o ně nemusel starat. Oblečení podle počasí a v ledvince mobil, doklady od lodi a svoje průkazy a taky trochu peněz, kdybych si chtěl někde na pobřeží dát něco k jídlu či pití.

Samozřejmě že jsem se ji pokusil zachytit. Naklonil jsem se dozadu, pravou ruku vymrštil ke hladině. Levou jsem se ale v nepohodlné poloze neudržel, bříšni svaly mě zradily a zpocená stehna se svezla po krásně lakovaném dřevu. Byl jsem ve vodě. Elisa, jak ji Fabio pojmenoval, pokračovala nerušeně dál. Vítr byl neměnný, kormidlo i plachta zafixované, těžko jsem mohl očekávat něco jiného. Byl jsem téměř uprostřed jezera, které v těchto místech dosahovalo asi patnáctikilometrové šířky. Ať jsem přemýšlel, jak chtěl, od nejbližšího pobřeží mě dělilo nejméně šest kilometrů. Moje první dálková plavba mohla začít. Bez vazelíny a bez neoprenu.

RYBY

JAK ŠEL OSKAR K MICHALOVI NA OSLAVU NAROZENIN

Jmenuju se Oskar, jsem strašidlo pamatující si ještě císaře pána, a protože jsem jedináček, bývalo mi dost smutno. Dokud jednoho dne nepřišel na půdu domu, kde bydlím, kluk Michal, který se nebál ani tmy, ani mě.

Skočil jsem dolů z trámu přímo na sedlo staré motorky, které scházelo přední kolo, zamával jsem rukama a pronesl hlubokým hlasem:

„Bu, bu, bu, hudry hadry lamentózo!“

Michal si mě přeměřil pohledem, vzdychl a vyčítavým tónem pronesl:

„Můj táta je biolog a na nadpřirozené bytosti nevěří.“

Potom se rozpačitě usmál, pohladil po hlavě zaprášeného houpacího koníka, který tu postával už desítky let, a se sklopenýma očima řekl:

„Nepřišel bys k nám někdy na návštěvu?“

Domluvili jsme se, že bude nejlepší, když se ukážu na narozeninové oslavě, protože tam budou i Michalova maminka a babička a bude větší legrace.

Když slunce vstoupilo do znamení Ryb a nastal den tatínkových narozenin, opatřil jsem si úplně nové prostěradlo a ukryl se pod něj na balkoně Michalova bytu.

„Nechod' sem, my tě zavoláme, máme pro tebe překvapení!“ volala natěšená maminka, jakmile se tatínek konečně objevil v předsíni, a běžela i s tchyní do kuchyně pro dort a krásně zabalenou krabici s dárkem, úplně novými bílými teniskami.

Právě když se všichni dospělí vrátili do pokoje, otevřel jsem se zaskřípěním balkonové dveře, protáhl se dovnitř kolem Michala a s malou úklonou pronesl směrem k tatínkovi: „Všechno nejlepší, pane Jando, už bylo na čase, abyste ve svém věku začal konečně věřit na bubáky!“

Na kolotoč, který v tom okamžiku nastal, vzpomínáme s Michalem moc rádi – ale scházet se spolu můžeme opět už jen tajně, na půdě.

VÁHY

ZÁHADNÉ VRAŽDY V OBCI PILKOVICE

Detektiv Kvído Vocetka osaměl na místě činu. Mrtvolu staré ženy před chvílí zabalili do černého pytle a odvezli, kolegové sňali otisky a vyfotografovali interiér maličkého tmavého domku ze všech úhlů. Teď měl konečně čas na první úvahy. Bylo to tu stísněné tak, že si mimoděk vzpomněl na zážitek z mládí, jízdu v kabince výtahu zlatého dolu.

Stará Málková vypadala jako každá druhá žena jejího věku tady na venkově. Sepraná zástěra, vytahaný svetr, šátek a potměšilý úsměv. Vykládala lidem karty, samozřejmě za peníze, což se nesmělo, přestože v roce 1985 tu a tam někomu národní výbor podnikání za velice přísných podmínek dovolil. Jenže kdo by si dělal starosti s nějakou babkou z našich Kotěhůlek, pomyslel si Kvído.

Věděl ovšem, že Málková není zase tak nevinná – bylo veřejným tajemstvím, že občas někomu půjčila peníze na hodně vysoký úrok. A tak už se rýsoval i motiv.

Z úvah vytrhl detektiva šramot pod skříní. Podíval se tím směrem a spatřil drobný kočičí obličejík se zelenýma očima. „A hele, sirotek. Ty bys asi věděl, koho zabásnout, jen kdybys mohl mluvit, co? Víš co, vezmu tě na noc k sobě!“

Sáhl pro kotě, schoval jej pod kabát a vyšel do mrazivého dne.

***

Nastartoval bledě modrý trabant kombi a vydal se zpátky do Pilkovic. Jakmile na návsi vystoupil, kotě se vyřítilo z tašky a utíkalo ke dveřím samoobsluhy postavené v akci Z. Kvído se chtě nechtě vydal za ním.

Promluví s vedoucím, ten ví o všem, co se ve vsi šustne.

Vedoucího Karase našel ve skladu, vyřizoval zrovna zápisy v Knize přání a stížností a podtrhával si v ní za pomoci logaritmického pravítka.

„Brej den, pane Vocetka, někoho zabili?“ zeptal se žertovně, ale podle detektivova výrazu okamžitě poznal, že přestřelil. „Omlouvám se, to já jen že jsem teď našel takový podivný zápis, někdo si dělal legraci a napsal sem: POINTOU NENÍ ŽIVOT, ALE SMRT!“

Detektiv jen pokýval hlavou: „To docela sedí. V noci někdo udusil starou Málkovou. Asi polštářem. Byl jste někdy u ní?“

„Já? Ježíšmarjá, proč?“ vyděsil se vedoucí. „To akorát naše Bobina, zrovna včera dala bábě pade, aby jí z karet vyčetla, jestli jí miluje mladej Vomáčka, víte, ten, jak chce udělat díru do světa jako boxer, ale zatím jim tam jenom drží plivátka. Šestnáctiletá koza, co s ní nadělám!“ Karas vykulil oči. „Voni ji zabili včera? Panebože, vždýť ta Bobina se tam mohla potkat s vrahem!“

**PANNA
ANDĚLSKÉ SETKÁNÍ**

„Kdo jste?“ vydechla tiše, „jste anděl?“

V zářivě modrých očích nebyla ani známka nějaké ironie, takže jsem jen rozpačitě zakroutil hlavou – to spíš ona byla křehký blondatý anděl, který přerušil svůj let a náhle přistál v mém životě. Já jsem měl do anděla hodně daleko, což by asi potvrdila celá řada stopařek, které jsem za ty roky svezl.

Tahle štíhlá cyklistka však jako by probudila mou lepší stránku. Místo šelmy prahnoucí po kořisti jsem se cítil jako pohádkový rytíř, připravený vybojovat si lásku krásné panny. Ležela naznak v trávě, holé nohy zakryté kostkovanou dekou, kterou jsem narychlo vytáhl z auta, zrychleně oddechovala a oči už měla opět zavřené. „Jste hodný, že mě hladíte,“ usmála se, když jsem jí opatrně rozeplnul další knoflíky u košile a pohladil jí paži, na lokti trochu odřenou.

Po dlouhých dvaceti minutách konečně dorazila sanitka. Obrovská modřina pod blondatou ofinou se už začínala vybarvovat. „Vy jste anděl?“ zopakovala dívka, když se jí lékařka zeptala na jméno a adresu. „Je to špatný,“ zaslechl jsem, ještě než ji ověšenou hadičkami a zafixovanou v límci naložili do vozu.

Popošel jsem ke změti trubek a drátů, v níž se proměnilo její horské kolo, zapálil jsem si cigaretu a poslouchal, jak se ke mně zdálky blíží zvuk policejní sirény.

**BERAN
JAK SI SKŘÍTEK NEPŘÁL NĚČÍ POMOC**

Uprostřed lesa Borovičáku vyrostl na stromě domeček z prkének spojených dráty, pokrytý borovou kůrou. Postavil jej Tadeáš, lesní skřítek – a to jsem prosím já. Ještě mi schází koupelna, a tak jsem se dnes vydal na skládku do Beraní rokle.

„U všech šišek, to bude krásná vana!“ zajásal jsem nad plechovou krabičkou na cigarety. Hned vedle ležel červený barel s bílým nápisem, do něj nachytám déšť.

Když jsem náklad dovlekl pod svůj strom, uslyšel jsem hlas: „Tatínku, koukej, skřítek uklízí les! Pomůžeme mu, vyhodíme to do popelnice!“

Rázem bylo po koupelně. Usínal jsem neumytý a smutný jako cvrček, kterému rozšlápli housle.

**BÝK
TŘI BRATŘI**

scénář na motivy stejnojmenné mikropovídky Terezy Domínové

Postavy:

Křeček Fousek – Po vydatném odpoledním spánku se večer probudí, vyleze z křeččího domečku v kleci, kterou obývá se svými dvěma bratry, a před očima se mu objeví hrůzný výjev, jemuž nemůže uvěřit: Nejstarší bratr, křeček Arnold (jak ho pojmenovaly děti), právě zabil a rozcupoval na kusy prostředního bratra Robina. Fousek je nejmladší a nejmenší ze tří bratrů, má světlý hebký kožíšek, je rozcuhaný, rozespalý a vyděšený.

Křeček Arnold – Nejstarší z bratrů křečků, nejdrsnější, nejrozhodnější, a tudíž kápo celé křeččí sourozenecké trojice. Psychopat bez emocí, posedlý sám sebou. Nesnáší, když se mu někdo staví na odpor, což se zřejmě stalo osudným prostřednímu bratrovi. Je netlustší a největší a má kožíšek tmavě zrzavý.

Chlapeček Kája – Chovatel křečků Fouska, Arnolda a Robina, milovník zvířat, avšak kvůli tomu, že žije s maminkou v malém bytě, smí mít jen křečky a rybičky, přičemž nejraději má samozřejmě křečky a každý večer se na ně před spaním jde podívat.

Kájova maminka – Matka samoživitelka, zvířata moc ráda nemá, ale kvůli Kájovi se překonala a povolila mu chovat tři křečky a mít akvárium s rybičkami, pokud se o všechno uklízení a krmení bude Kája sám starat.

OBRAZ 1 - INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

Křeččí klec obývají tři křečci – bratři. Křečci vstávají, aby se najedli, napili a poklábosili. Křeček Fousek vylézá celý rozespalý jako poslední z domečku, kde všichni spali, jeho bratři už jsou nějakou dobu vzhůru. Výjev, který uvidí, jej naprosto šokuje, takže vykřikne a hned zavírá oči a zakrývá si je tlapkami.

FOUSEK

Co to...?! No to snad... néééé!

ARNOLD

Brácha, nešil, simtě. Prostě mě vytočil, může si za to sám. Nemůžem si tu každý dělat, co chceme. V kleci musí bejt pořádek, nebo bysme se tu za chvíli sežrali.

OBRAZ 2 - INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

V křeččí kleci poté, co nejmladší Fousek spatřil, že jeho bratr Arnold zabil bratra Robina. Arnold nerušeně pije z misky, hlasitě přitom mlaská a je úplně v klidu, zatímco vedle se válí Robin, roztrhaný na cáry. Fousek se třese, vzlyká a je v šoku.

FOUSEK /tiše vzlyká/

Robinku, Robinku, proč jsi mi to udělal, já se tu s ním budu sám bát!

ARNOLD /dopije, otočí na Fouska a mluví bez emocí, přísným tónem/

Pojď se napít, mrňousi, ať se vzpamatuješ. Ty jsi fakt děsná citlivka.

OBRAZ 3 - INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

**LEV
LOVEC DUCHŮ**

V tomhle parku jsem míval štěstí, stávala v něm šibenice a popravených byly za ta století stovky. Teď před půlnocí tu panovala pochmurná atmosféra, umocněná mlhavým oparem; srpen byl toho léta deštivý a chladný.

Byl jsem ve střežu, přesto jsem se trochu lekl, když se přede mnou objevil – vysoký, špinavý, se začerněnou koženou zástěrou, tmavými vousy a rozcuhanými černými vlasy, jež mu dodávaly divoký vzhled.

Hlavně získat důvěru, proběhla mi hlavou zásada číslo jedna, na níž jsme stavěli své úspěchy, a tak jsem co nejzdvořileji promluvil: „Hledáte někoho, pane?“

„Svoji ženu hledám!“ zavrčel jako navztekaný lev a pokračoval: „Uměla kurýrovat lidi bylinkami, jednou léčila i samotného krále! Hned potom ji pověsili za čarodějnictví, aby se to nikdo nedověděl. Pak vtrhli k nám do kovárny a zabili i mě, abych nic neprozradil. Když jsem zjistil, že už také nežiju, vydal jsem se sem. Musí tu někde být!“

„Ale tady se nepopravuje už sto padesát let!“

Kovář vytřeštil oči a tentokrát jsem to byl já, kdo musel kout železo, dokud bylo žhavé – využil jsem jeho šoku a nabídl mu pomoc: „Uvázl jsi mezi světem živých a mrtvých, tady svou ženu nenajdeš, odvedu tě za ní.“

Podíval se na mě, váhavě přijal nabídnutou ruku a uvěřil, že znám cestu.

RAK
HORALŮV PLÁČ

/na motivy obrazu Hieronyma Bosche Zahrada pozemských rozkoší/

Nikdy jsem neviděl tatínka plakat, a vlastně nikoho z mužů, které jsem znal, byt' v naší tkalcovské osadě bylo k pláči mnoho věcí – od celoroční bídy až po kruté zimy, při nichž se sníh na jizerskohorských stráních držel od října do května a pohřbil roubené chaloupky do bílé peřiny často až po střechu. Teď se mu ale po větrem zbrázděné tváři kutálely slzy velké jako hrách. Po paměti škubal z malých ptačích tělíček peří a jeho oči bloudily v takové dálce, až jsem dostal strach, jako bych se ve svých sedmi letech octl sám uprostřed cizího světa.

Tatínek byl čihař. V zimě sice tkal plátno jako každý dospělý z naší rodiny, když se však ptáci zjara začali ozývat, vydával se pravidelně do lesů a luk na lov zpěvného ptactva, ověšen mnoha dřevěnými klíčkami, batohem a všelijakým čihařským náčiním. Měl s sebou sítě i lep, kterým natíral větvičky, aby se na ně ptáčci přilepili. Úlovek odnášel panstvu na zámek a já si představoval, jak všichni ti barevní stehlíci, hýlové, křivky, zvonci a červenky prozpěvují v přepychových komnatách a dostávají k jídlu to nejlepší zrní, jaké by venku nikdy nenašli.

Dnes měl tatínek políčeno na zvláštní úlovek, takže mě nechal doma, abych lov nepokazil. Vedle obvyklé ptačí kořisti, která teď čířkala v klíčkách, se mu podařilo chytit ledňáčka; zářil za mřížovím z proutí jasně modrou barvou jako nějaký vzácný drahokam. „Za toho dostaneme hodně peněz, toho kněžna jistě ještě nemá,“ těšil se tatínek, když jsme spolu dorazili na zámek a požádali strážce, ať zavolají kuchaře.

„Eh, čihaři, dnes máš smůlu, páni ptáčky nechtějí, budou mít nadívaná holoubátka a nějakým ušmudlaným ledňáčkem od horského potoka je také neohromíš – včera jim z daleké ciziny dovezli párek žluťoučkových kanárů, ti dovedou zpívat!“ řekl nevlídně kuchař, kývl na strážce a brána do zámecké zahrady se před námi zavřela.

Klopýtal jsem za tatínkem, který si to mlčky rázoval pryč, s obličejem rudým jako rak, a bál jsem se zeptat, proč kuchař mluvil o holoubátkách – copak oni naše ptáčky zpěváčky jedlí?

Když tatínek usedl na okraji palouku pod vysoký dub, začal ptáčky jednoho po druhém brát z klecí, každému zakroutil krčkem a oškubal jej, až z něj zbylo nicotné holátko, načež prohlásil: „Dnes budeme večeřet také pečená holoubátka, jako ti nafoukaní páni ze zámku!“

Arnold se přesunul k misce se žrádlem, posadil se, chytil oběma prackami mrkev a s chutí chroupá.

ARNOLD

Hm, dneska se vytáhnul, náš Karlík. Famózní mrkvička!

OBRAZ 4 - INT./VEČER/KŘEČČÍ KLEC V LIDSKÉ DOMÁCNOSTI

Šokovaný Fousek stojí nad mrtvolou bratra, ležící vpravo u stěny klece, kousek od misky s vodou. Tečou mu veliké slzy, popotahuje, prská a vzlyká. Voda v misce se zbarvila do růžova, protože si v ní Arnold umyl zakrvácenou tlamičku a pracky.

FOUSEK /stále vzlyká a mumlá si pro sebe/

Já tomu nevěřím, nevěřím! Co tak hroznýho udělal? Proč musel umřít?

OBRAZ 5 - INT./VEČER/ DOMÁCNOST – KUCHYŇ

Na skřínce pod oknem je klec s křečky, ke které přichází chlapec Kája v pyžamku dát křečkům dobrou noc.

KÁJA

Dobrou, kluci, dejte si do nosu, dneska máte mrkvič... Uááá! Mamíííí!

OBRAZ 6 - INT./VEČER/ DOMÁCNOST – KUCHYŇ

Do kuchyně na Kájův křik přibíhá z vedlejší místnosti maminka.

MAMINKA /vyděšeně/

Co je, proboha, co řveš?!

KÁJA /pláče a ukazuje na klec s křečky/

Jeden je mrtvej... Robinek...

MAMINKA /dívá se do klece/

Fuj, no to snad není možný. Jdi do pokojíčku, běž, okamžitě, já to uklidím!

KÁJA

Ne, já ho chci pohřbít, nesmíš ho hodit do koše!

MAMINKA

Dobře, dám ho do krabičky a zítra ho pohřbíme. Ale co s tím zabijákem? Co když zabije toho druhýho?

KÁJA

Já nevím... Mami, ale... Kdo z nich Robina zabil, ty to víš?

MAMINKA

No to je jasný, ten, co nad ním stojí, podívej, jak prská, ještě teď zuří jak bejk! Druhej je v klidu a žere, ten si jich nevšímá. Zejtra ho odneseme ke strejdovi, dá ho hadům. Nic jinýho si nezaslouží.

KÁJA

Ale Arnoldovi bude smutno...

MAMINKA

Neboj, koupíme mu další dva bráchy.

BLÍŽENCI
PSÍ ŽIVOT

„Jsi naprosto k ničemu, já tady všechno dělám sama! Všechno! Nevím, na co jsem si tě brala,“ vykřikovala žena ve dveřích oprýskaného domku, zběsile gestikulovala a tmavé vlasy se jí divoce vlnily kolem vyhublých tváří. Muž jen mávl rukou, zřejmě uvyklý pravidelným hádkám, přešel k velké psí boudě, přidřep, nahlédl dovnitř a otočil se: „Ječíš jako siréna, to dítě se tě už bojí. Zase zalezla ke psovi.“

Vstal a namísto domů zamířil k brance, hlasitě ji za sebou přibouchl a houpavým krokem se vzdaloval opuštěnou venkovskou ulicí.

***

Vypadali jako dva smutní blíženci, náhle vystavení nástrahám velkého světa. Blondatá holčička, ne víc než čtyřletá, ťapala v růžových teniskách v prachu při krajnici a od proudu aut svištících dálnic ji oddělovalo jen tělo její chlupaté psí kamarádky. Obloustlá fena retrívra se zcuchanou srstí postupovala vpřed s vyplazeným jazykem, občas pohlédla na dítě, a když bylo třeba, malinko zpomalila.

Zapnula jsem blinkr, zabrzdila pár desítek metrů před nimi, vystoupila a v klidu počkala, až ke mně dojdou. Obě se zastavily a dívaly se mi do očí – fena ostražitě, holčička se strachem.

„Ahoj holky,“ řekla jsem co nejveseleji. „Kampak jdete?“

„Plyč,“ odpovědělo dítě. Fenka nepatrně zavrtěla ocasem, jako by zadoufala, že z ní konečně někdo sejme břemeno odpovědnosti.

„Jak se jmenuje tvůj pejsek?“ napadlo mě se zeptat.

„Belinka,“ řekla jasným hláskem holčička.

„Belinko, pojď ke mně, holka, no pojď,“ natáhla jsem dlaň a popošla pomalu ke psovi. Chlupatá hlava se opatrně přiblížila, čichla k mé ruce a zvíře se přátelsky zašklebilo.

„Budeme kámoši, vid’,“ podrbala jsem fenu na krku a sedla si na bobek. „Až na to, že mi nepovíš, odkud jste.“ Vtom jsem si všimla kapsičky na obojku, která se ztrácela v umolousané hřívě.

„Počkej, že ty máš adresu nebo telefon na páníčka! Hodný pejsek, ukaž!“

Rozbalila jsem dvakrát přeložený lístek a četla: Bela, telefonní číslo a Dolánky, nejspíš psovo bydliště.

***

Dolánky ležely jen pár kilometrů odsud, ale i tak jsem si nedokázala představit, že by malá holčička takovou vzdálenost mohla ujít. Hysterický ženský hlas, který se z telefonu ozval, však bezpochyby patřil její matce.

Holčička se jmenuje Sandra a někdy po obědě se ztratila ze zahrady. Rodina si myslela, že šla jen přes ulici k babičce, a pravdu zjistila až za pár hodin.

Naložila jsem psa i dítě a s pomocí navigace dorazila na adresu, kterou mi nadiktovala. Domek Kováčových stál na samotném okraji vesnice a rozbitá silnice se kousek od něj napojovala na dálniční nájezd.

„Tak tady je máte, tulačky,“ snažila jsem se zlehčit situaci, když otevřeli vrátka.

„Sandro!“ vykřikla matka, vyběhla k dítěti a vši silou je k sobě přitiskla. Holčička se rozplakala. Fena mávala ocasem a žebrale o pohlázení. Otec stál u plotu a drbal se na zátylku, pak se vzpamatoval a směrem ke mně prohodil: „Díky, měli jsme strach.“

Na to matka dcerku pustila, s nasupeným výrazem se otočila k muži a rozkřičela se, jako bych tam vůbec nebyla. „Je to tvoje vina, jenom se furt hádáš, k ničemu nejsi, ani to dítě neumíš pohlídat, já dřů od rána a ty si jdeš někam chlastat!“

Otec rezignovaně mlčel a já za jeho zády spatřila dítě a psa, jak oba po čtyřech potichu zalézají do dřevěné boudy.

EDICE LITAERO

LUCIE PELÁKOVÁ

ZVĚROKRUH PŘÁNÍ A STÍŽNOSTÍ

Lucie Peláková

Zvěrokruh přání a stížností

Edice LitAero - Duben 2017 Literární workshop – Zážitek psaní - Od povídky k scénáři

Aeroškola, Ambrožova 9, Praha 3, 130 00

Sestavili: Mathej Thomka

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.